

[Ole Espersen]

seneste årtier må vi have forsømt noget meget væsentligt. En del, især unge, har med rette eller urette følt sig forbigået, overset, eller har oplevet, at de ikke slog til, og så slog de netop til med næver og våben, når de ville have deres vilje.«

Der er nogle yderligere betragtninger, som jeg også helt kan tilslutte mig.

Jeg synes, det var befriende, når vi i øvrigt er vant til, at der kommer forslag, der går ud fra, at kriminalitetsbekæmpelse er noget meget nemt og enkelt. Det drejer sig om at ændre en sætning eller to i retsplejeloven, er der mange der mener. Så synes jeg, det er befriende at opleve, at statsministeren har dette meget rigtige, synes jeg, og særdeles nuancerede syn på, hvad det er, der skal til.

Det var gode ord, men det var altså ord, og det, vi er interesserede i, er naturligvis handling. Derfor må vi vurdere på et par områder, hvad det er, regeringen rent faktisk har prioriteret, for situationen ved juletid var ikke anderledes, end den var i 1984 og i 1983 og i 1982.

Jeg vil koncentrere mig om et enkelt kulturpolitisk område, nemlig TV.

I kulturministeriet har man interesseret sig meget for fjernsyn det sidste år eller to, og det har for så vidt alene været spørgsmålet om reklamer i TV. Vi er enige med regeringen om et brud på Danmarks Radios monopol, vi er enige om opbygningen af et TV 2, osv., men det afgørende for regeringens fire forhandlere har uge efter uge været spørgsmålet om reklame.

Når jeg fremhæver det, er det, fordi vore børn og unge bruger 2-3 timer hver dag på at se TV. Og så kan vi snakke om skole og klubber osv., det skal vi også, det er også sket, men det er en kendsgerning, at en meget stor del af de unges fritid tilbringes foran skærmen. Derfor må det være opgaven for os at sørge for, at dette det vigtigste af vore informationsmedier, det vigtigste kulturelle medium, vi overhovedet har, bruges virkelig ansvarsbevidst.

Det er nok dér, de kulturpolitiske vande mellem regering og opposition skiller. Vi lægger megen vægt på, at det, vi præsenterer for børn og unge, der ofte er i en ganske forsvarsløs situation, er noget, vi kan stå til ansvar for. Det er noget, som ikke først og fremmest har til opgave at øge understregningen af det materielle. Statsministeren sag-

de, at vi har koncentreret os om det materielle, vi har glemt noget andet.

Hvad er det, man opnår, hvis man lægger så megen vægt på, at vi skal have en anden type programmer, præget af reklamer, finansieret delvis af reklamer? Det er faktisk én gang til at lægge vægt på det materielle, at lægge vægt på det passiviserende, at lægge vægt på at få folk, få de unge, få børn til at glemme de aktiviteter, der er i klubber, i skoler osv., og til gengæld koncentrere sig om forbrug. Jeg synes, at det er en holdning, der er i modstrid med de i øvrigt kloge ord, statsministeren fremsatte i sin nytårstale.

Jeg håber, at vi finder frem til en ordning inden for denne meget vigtige del af kulturområdet i vores samfund, der også er udtryk for ansvarsbevidsthed over for kriminalitetsbekæmpelsen. Netop i et informationssamfund synes jeg at dette medium må vi vise megen, megen omtanke i vores fremtidige politik.

Jeg vender mig til nogle enkelte mere sociale prægede områder, og jeg skal straks sige, at et par medlemmer af min gruppe senere vil tage andre problemer op, for det er en meget bredt formuleret forespørgsel.

Jeg vil koncentrere mig om et område, hvor der helt givet kunne gøres og igennem mange år kunne have været gjort en større indsats, nemlig over for dem, der allerede har begået kriminalitet, og som afsøner en straf. Det er en kendsgerning, at skal vi finde frem til fremtidige lovovertrædere, så kan vi om én bestemt gruppe sige, at dér findes de for en stor dels vedkommende, fordi recidivprocenten, gentagelsesprocenten, desværre er meget høj. Det vil sige, at en indsats over for dem, som det jo er meget nemt at komme i kontakt med, dem, der er indsat i vore fængsler, kan vi meget nemt gøre. De er der, de løber ikke sådan fra en eller anden form for omsorg, behandling, eller hvad man nu vil kalde det.

Jeg synes, at når en undersøgelse for et par år siden viste, at de, der indsættes til afsoning, i meget høj grad har store sociale problemer, har store alkoholproblemer og narkoproblemer, så burde man faktisk bruge lejligheden til at gøre noget og dermed være med til at mindske risikoen for, at de på ny bliver gerningsmænd.

Vi har en paragraf i straffeloven, § 49, der giver udmærket mulighed for en helt anden